

Ashe Stil

DE VREESMACHINE

Thriller over de bouwfraude

Introductie

‘In de verte voer de donkerrode botter. Mijn handen begonnen te trillen, de knieën ook. Ik kneep de tenen in mijn schoenen samen om me te kalmeren. Ik merkte dat ik begon te knipperen met mijn ogen. Als ik gelovig was, zette ik nu mijn eeuwige ziel op het spel. Miljoenen miljarden millennia en nog langer kronkelen in het helle vuur. In elk geval goochelde ik met zestien jaar cel. Levenslang misschien. *Ik kon nog terug. Ik kon het koffertje in het water gooien en de trein terug nemen.* Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik had een droge mond. Toch voelde ik me rustig en helder.’

1

Je weet nooit wanneer de bodem onder je voeten zal wegzakken. Het kan altijd gebeuren. Neem nou la belle époque . Het was de tijd van de grote machines. Locomotieven, stoomhamers, elektriciteit. Een mooie, welvarende tijd. Een elegante tijd ook. Uit de koloniën stroomde de welvaart toe. Wie zou denken dat er iets vreselijks stond te gebeuren. Wie kon dat ook verwachten. Bliksem bij heldere hemel was nog waarschijnlijker. Menselijke rede en vernuft hadden een samenleving gemaakt die beter en rijker was dan ooit tevoren. Beter wapens ook. Wie kon ons wat maken.

Maar...

Vergissen is menselijk. Iedereen kan zich vergissen. En er zijn erge vergissingen en onschuldige. Misschien heeft niemand zo'n onschuldige vergissing begaan als de koetsier van aartshertog Franz-Ferdinand toen hij in Sarajevo de verkeerde straat inreed. Kan gebeuren. Wie rijdt er nou nooit eens een verkeerde straat in. Maar in die straat liep wel student Gavrilo Prinzip die deze dag een daad wilde stellen. Vrijheid voor Servië. Roem!

En daar kwam de koets van de keizer aangereden, wat een kans! Prinzip greep de gelegenheid. Een pistoolschot in de zon. Een maalstroom van ellende.

De aanslag leidde tot de Grote Oorlog met zijn Dood van Yperen. Loopgraven in de modder. Mosterdgas. Negen miljoen doden. Dan de

Oktoberrevolutie en daarmee de opkomst van de Sovjet-Unie. De verliezer wilde het er niet bij laten zitten. Dus de Grote Oorlog leidde tot de Tweede Wereldoorlog die zo mogelijk nog erger was met zijn Vernichtungslager. Zyklon B. De atoombom. Dertig miljoen doden, wie zal het zeggen, het kunnen er ook dertig meer zijn. En in de puinhopen van die oorlog zagen de communisten hun kans. Oost-Europa werd bezet. Geheime politie. Stalin zorgde ook nog eens voor zo'n dertig miljoen doden. Daarna de Koude Oorlog die aan de oevers van verre zeeën werd uitgevochten. Fosfor. Agent Orange. Pol Pot.

Ten slotte eindigde die miserabele eeuw waar hij was begonnen: met de sluipschutters van Sarajevo en een allerlaatste bloedbad in Srebrenica.

Even de verkeerde straat ingereden.

Zoals plotseling de hele bodem onder het sovjetcommunisme bleek te zijn weggeroest, – of onder de Bhagwanbeweging –, dat kan morgen het hele vrije westen overkomen. The decline and fall of the Western Civilisation . En het is allang begonnen. Geen mens geeft een kik. Fluiten in het donker?

Trouwens, wie is er immuun voor de grillen van het lot?

Al die junks en dronkaards, al die daklozen die de vuilnisbakken afgrazen, zouden die daar nou echt voor gekozen hebben? Hebben die geen moeder gehad die ze koesterde? Huiveren zij niet in de winternacht? Hunkeren zij niet naar warmte en liefde? Huilen zij niet als ze pijn lijden?

We schuifelen over glasplaten boven een peilloze afgrond. Iedereen staart naar de hemel. Maar een iets te hard neergezette voet, even struikelen, een glijer en... Wat kraakt daar in het duister?

2

Mijn kop was helder, ik had nog niet gedronken. Met opzet niet. Ik verwachtte ze. Ik zag hem dus voor hij mij zag. Ze waren nog niet van me af, dat wisten ze. En dat vonden ze niet leuk. Hun werk was niet rond. De bouwput van de metro voor het CS – *kostenoverschrijding een dik miljard en ze waren nog niet halverwege, bingo!* – bood genoeg mogelijkheden voor ze, als ze zouden willen. Het zou wel een statement zijn als ze het van daar uit deden.

De nevel rond mijn kop was weg. Ik was nuchter als een pasgeboren kalf. Ik zag hem bij een bouwkeet een stap naar achter doen, weg uit de kring licht onder de lantaarn.

Natuurlijk, ik had het kunnen weten. Een kerel in een warme duffelse jas, zijn gezicht half verscholen achter zijn kraag. Hij had een vreemde, gevoelloze kop en glimlachte kil. De grauwe ogen deden niet mee met de glimlach. Een huurmoordenaar of een hoerenloper. Een type waarbij er in zijn jeugd iets mis is gegaan. Geen moederliefde gehad. Iemand die je voor

een joetje omlegt. Een vrije jongen. Hij zag dat ik naar hem keek. Hij dook meteen in de schaduw achter de keet.

Dat zouden ze me niet flikken. Niet nog eens. Aanval is de beste verdediging. Ik liep er naar toe, voorzichtig, mijn hand in mijn borstzak om het heft van een stiletto. Het hart bonsde in mijn keel. Ik voelde kramp in mijn knokkels opkomen. Ik was niet bang. Nu niet. Nooit meer. Niet om dood te gaan, nergens voor. Het was zover. Ik wist dat het er ooit van moest komen. Ze zouden het afmaken. Ze hielden niet van half werk.

Ik ook niet.

Eigenlijk haat ik geweld. *Maar als ze het wilden konden ze het krijgen ook. Met rente.* Ik haalde het mes tevoorschijn. Een ordinair wapen, maar ik had op dit moment niks beters; hoe kom je in vredesnaam aan een pistool? Ik klikte het open. *Freedom is another word for nothing left to lose.*

Het uur U.

In de duisternis achter de keet zag ik zijn ogen glimmen. Ik zag ook dat hij zijn jas open knoopte.

Ik was er klaar voor. Ik was gespannen, maar ik beefde niet, ik was blij dat het eindelijk zover was. Ik voelde me scherp. In vorm.

Ik stapte ook uit het licht van de lantaarn. Mijn ogen moesten een moment aan de duisternis achter de keet wennen waardoor ik hem even niet zag.

‘Zullen we pijpen?’ vroeg hij. Er hing al een bleke zeekomkommer uit zijn broek.

Een volle seconde stond ik met mijn mond vol tanden. ‘Sodemieter op,’ snauwde ik en ging terug naar het station.

Een eind elektriciteitsnoer rammelde tegen een lantaarnpaal. Wind blies zand in mijn ogen. Een tram krijste door de bocht. Ik duwde de stiletto dicht en stak hem weg. Ik voelde een kwaai hoofdpijn opkomen. De nevel steeg weer op. Mijn stappen weergalmden door de stationstunnel. Er knelde iets op mijn borst.

Ik moest op het achterste perron zijn. Het was nagenoeg uitgestorven, zag ik. Van over het IJ joelde een ijskoude wind die plastic zakken over de rails voortjoeg. Een reclamebord rammelde. Ik huiverde in mijn te dunne jas, terwijl ik onopvallend om me heen keek. Je kon nooit weten. Ik wou dat ik mijn sjaal niet kwijt was geraakt.

Ik drentelde rond en wachtte op de trein die Tinus zou terugbrengen. *Nooit een stilstaand doelwit zijn, altijd in beweging.* Als ik wist dat ze terugkwam, konden zij het ook weten. Het was de laatste trein van de avond. Ze rekende er niet op dat ik er zou zijn en ik hoopte dat ze het niet erg zou vinden. Tinus was altijd zo onberekenbaar in die dingen. De vreemdste dingen vond ze goed en dan kon ze weer uitvallen over iets triviaals. Je wist het nooit met haar. Ik had één dame in mijn vriendenkring en dat was zij. Er zat nooit een haartje scheef. En onnatuurlijk mooi. Maar misschien lag het wel aan mezelf. Tinus vond me overbeschermend, nog

net niet gek. Nou misschien dat ook wel, maar ze was te beschaafd om me dat in mijn gezicht te zeggen.

Ik sloeg mijn kraag op om nog een beetje warm te blijven. Zo laat op de avond waren er maar weinig mensen op het station. Daar lette ik goed op. Ik wilde niet dat ze wisten dat ik hier was. Een Turkse schoonmaker zat met een mok warme koffie in de handen blanco, nee moedeloos voor zich uit te staren over de sporen. Voor hem was de nacht nog maar net begonnen. Uit de zakken van zijn overall staken dikke werkhandschoenen. Ik voelde me niet minder verloren. Ik wou dat ik een vrouw had.

Er drentelden maar een paar mensen over de perrons. Handen diep in de zakken, kraag omhoog. Aan het eind van het perron stond een stelletje in elkaar verloren. Het deed pijn om het te zien. Bij een ander spoor liep een groep voetbalgekkers met rode strepen over hun gezicht. Ze riepen: 'Ajax, oe-oe-oe, Ajax, oe-oe-oe.' Ze waren straallazarus. Ze hoefden gelukkig niet op mijn perron te zijn.

Geen onraad in elk geval.

Een vrouw blafte door de luidsprekers rangeerder De Vries naar toestel vijf te komen. Even later waarschuwde ze voor zakkenrollers, maar dat klonk als een bandje. Een beetje zakkenroller had zijn buit al binnen en zat er in een warme kroeg van te genieten. Je moest wel een heel zielige sukkelaar zijn wilde je nu nog op het station rondhangen.

Tien minuten te laat reed de trein het Centraal Station binnen. Zelfs midden in de nacht weet de NS dat voor elkaar te krijgen. Ze hadden het stoom nooit af moeten schaffen. Remmen knerpten gierend. Mijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Je kon nooit weten...

De remleiding siste oorverdovend. Ineens was het onwerkelijk stil. Met een bonk klaptten de deuren open. Er stapten maar vijf mensen uit.

Ik zag Tinus meteen. Een donkerbruine pony boven een klassiek ovaal gezicht. Een bleek gezicht. Sproetjes. Kleine, rechte neus en grote, lachende ogen, geen wonder dat ze de kerels van zich af moest meppen. Zandloperfiguur, stevige boezem. Majesteitelijk. Een kaarsrechte houding: knap van haar, na een jaar revalidatie. Ze sleurde moeizaam een grote koffer de trein uit. Ik holde naar haar toe en hielp haar met het gevaarte. 'Hé Peet,' zei ze. 'Jij hier?'

'Voor de zekerheid, ja. Welkom terug onder de levenden.'

'Had je niet hoeven doen, ik kan het zelf wel aan.' Tinus keek me met haar stralende ogen aan. 'Maar toch lief van je.' Ze omhelsde me. *Ze was niet boos op mij.* Door twee winterjassen heen kon ik haar borsten voelen, de hitte van haar lijf fantaseerde ik er zelf bij, haar gezicht gloeide nog van de warmte van de wagon.

'Mocht dit een eeuwigheid duren, jij zo met je borsten tegen mij aan.'

Ze trok haar bovenlijf een halve decimeter terug en pakte mijn handen. Ze slaakte een beschaafd gilletje.

'Nee máár,' riep ze, 'wat heb jij een kouwe handen. Weg met die tengels. Ik krijg ijsblokjes.' Het moment was voorbij. 'Mis je Patries nog zo?'

Ik probeerde me er met een grapje uit te lullen. 'Ja en zo en zo en zo.'
Ze kneep me in mijn schouder.

'Ik sta op, poets mijn tanden, ontbijt en denk aan haar. Ik ga naar mijn werk, maak de hele dag berekeningen en werktekeningen en denk aan haar. Ik werk over als ik kan, kom thuis, duw een pizza in de magnetron, pak een paar pilsjes en denk aan haar, ik zit te loeren naar *Lingo* of *Leeuwen op de Serengeti*, of wat er maar voor meuk is op tv en denk aan haar. En dan ga ik naar bed en kan ik niet slapen.' *Want dan droom ik dat ik haar dood rij.* 'Ik hou me overeind met lullige tegeltjeswijsheden.'

Ik kon niet zien wat ze dacht.

'Jij moet nu snel naar huis gaan, dat doe ik ook.'

'Moet ik niet even met je mee? Voor de zekerheid?' vroeg ik.

'Nee.'

'Zeker weten?'

'Peter, ga naar huis, en laat mij met rust, wil je? Ik ben een beetje verreisd.'

'Zullen we wat afspreken?'

'Ik bel je wel.' *Don't call us, we call you.*

'Okee dan. Ik loop even mee naar de taxi.'

Ze keek weer ijsig als vanouds. Onwezenlijk mooi, maar onaanraakbaar. *Het stuk van het Willem de Zwijgercollege.* 'Alsjeblieft niet, Peet. Ik heb echt rust nodig, weet je. En moet nadenken. Ik moet ook over een aantal dingen nadenken.'

Had ze daar dan nog niet tijd genoeg voor gehad? Voor het station drukte ik nog een kus op haar voorhoofd, kreeg er een op mijn wang terug. Tinus liep gedecideerd weg. Ze zag er goed uit in haar zwarte suède met bont afgezette jas, majestueus. Koningin van de nacht. *IJskoningin.*

Een Marokkaanse jongen liep een eindje hinderlijk achter haar aan en riep haar iets toe. Tinus liep door alsof hij niets was. Dat was hij ook voor haar. Voor mij. Voor iedereen.

Ik wachtte tot ze in een taxi stapte. Ik bleef in de schaduw van een nis staan tot de wagen wegreed. Er was niets wat mijn achterdocht wekte. De chauffeur was een Noord-Afrikaan. De auto een tikkeltje sjofel, een sticker met een Arabische spreuk op de voorruit. Gewoon een eerbare huisvader die een eerlijke boterham wilde verdienen.

Toch noteerde ik het nummerbord en een beschrijving van de chauffeur. Je kon nooit weten.

Ik borg het opschrijfboekje weg. Ik voelde me koud en weggeworpen. Ik was niet nodig. Ik kwam er niet meer aan te pas. Ik wist niet wat ik zou gaan doen: een fles jenever kopen of naar de hoeren gaan. Ik wist het niet. Ik moest iets anders doen. Iets onder ogen zien. Iets wat me nu nog te overweldigend was. Iets wat ergens in mijn achterhoofd ter hoogte van mijn oren gilte en brulde en tierde en wat ik nadrukkelijk negeerde. En wat me op de raarste momenten koppijn bezorgde.

Voor het moment had ik wat warmte nodig.

Bij de bouwput van de metro zag ik een dronken vrouw. Een alco met een opgeblazen rode kop en haar broek op de enkels. Ze waterde gebukt, met haar handen op haar knieën zonder enige gêne tussen de voortstappende mensen op het stationsplein. Er klaterde zeker een liter dampende afgewerkte pils op de stoeptegels. Ze had kippenvel en pukkels op haar billen. Met al het bleekroze vlees net een zeug. Een paar mensen keken gegeneerd weg, anderen gaapten haar aan of lachten. 'Neukuh!' brulde een vent met stekeltjeshaar. Hij prikte een middenvinger in de lucht.

Ik besloot thuis eens te zien hoever ik met mijn kratje pils kwam. In een vrouw had ik geen zin meer. Het Damrak lag me met vijandig neon op te wachten. Vuil en opgebroken. Losse tegels die een guts water in je schoenen smeten. Plassen en hondendrollen. Alleen een in zichzelf lachende zwerver probeerde met een dansje de zaak nog wat op te fleuren. Zo gek als een deur.

Geen stad waar je zou willen zijn.

3

Alleen Amsterdam-Oud-Zuid is een behoorlijke buurt in Amsterdam. Welgestelde, goedgeklede mensen. Weinig zwervers en weinig graffiti. De betere negentiende-eeuwse huizen, goede winkels, prettige cafés. Het Vondelpark vlakbij voor een kuier. Alles onder handbereik voor de nette burgerman. De stad zoals een stad hoort te zijn.

Tinus woont er. Uiteraard, waar anders?

Ik had besloten dat ik voor de zekerheid dagelijks een paar uurtjes voor het huis moest gaan staan opletten wie er kwam aanwaaien. Ik had er een aantal vrije dagen voor opgenomen.

Tinus' straat was uitgestorven in het winterzonnetje. Maar dat zei niets. Aan beide zijden stonden auto's geparkeerd en daar kon een vent in zitten. Op mijn gemak drentelde ik langs de auto's en keek steeds naar binnen. Er stond een busje met geblindeerde ramen. Ik noteerde het nummerbord. Waarschijnlijk betekende het niets, maar je weet nooit.

Ik wierp een blik op haar huis. Tinus was thuis, had ik gezien. Ze had haar houten jaloezieën vanwege de laaghangende zon naar beneden gedaan. Ze had even spiedend door de straat getuurd, en ik was snel in een portiek verdwenen, ze hoefde me niet te zien. Ze zag er als altijd uit om door een ringetje te halen. Mooie, chique blouse. Echt een vrouw om in deze buurt te wonen.

Tinus had een stel groene planten in een bak voor haar raam, net onder een valletje dat maar halverwege kwam. Ze had ook een dingetjes in de vensterbank staan, maar ik kon niet zien wat het was. Een soort doos, maar het kon ook een stapel boeken zijn. Ze had nog steeds een sticker tegen de

neutronenbom op haar raam tweehoog. Wat zal Nixon daarvan onder de indruk zijn geweest.

Ik slenterde verder langs de auto's. Veel leasebakken. In geen ervan zat een vent, dus ik slenterde terug naar het portiek en hield haar huis in de gaten. Ik wou dat ik rookte, dat ik een sigaret kon opsteken. Dat ik tenminste een pakje kauwgum bij me had.

Een brommer zonder uitlaat knetterde door de straat. Het werd weer stil. Twee kindertjes huppelden voorbij. Ze zongen een kleuterliedje. Ze hinkelden waarbij ze probeerden niet op de voegen tussen de tegels terecht te komen.

Uur na uur niks gebeurde niks. De tijd kroop, traag en kil als een gletsjer. Een meeuw vloog schrill krijsend door de straat. Tinus gaf een plant in de vensterbank water.

Ik nam een slok uit mijn heupflesje jenever.

Iemand belde aan bij een huis verderop. Er reed langzaam een Chrysler Imperial door de straat, maar die auto zag er zo als een maffiabak uit, dat *zij* zich daar nooit in zouden vertonen. Dat zou een doorsnee Opeltje zijn, een auto die je alweer was vergeten zodra hij de hoek om was. Vuilcrème of lichtgrijs. Ze zouden zich trouwens ook niet in deze straat laten zien, ze waren meer lui voor motels buiten de A10, bij Schiphol. Of anders het Amstel Hotel.

Bij Tinus' huis remde de maffiabak. Dan toch? Ik voelde mijn hart bonzen, zou het nu beginnen? Ik liet mijn hand in mijn jaszak glijden en greep mijn mobieltje om 112 te bellen. De auto stopte, maar reed bijna meteen door. Waarschijnlijk zat in deze wagen alleen maar iemand die hier verdwaald was. Ik liet het toestel los. Door het wegebben van de spanning kreeg ik jeuk tussen mijn schouderbladen. Ik schurkte mij tegen de muur van het portiek en keek op mijn horloge. Nog maar half tien verdomme. Ik kreeg dorst, ik had trek in een Irish coffee. Met een dubbele plens whisky.

Een ijskoude stilte daalde neer in de straat. Zondagochtend aan de poolcirkel. Tinus keek even uit het raam.

Een zwartgeschilderde man op rolschaatsen zoefde de straat door. In een tangaslipje en verder niks, ondanks de kou. Onaanraakbaar. Een man die eigenlijk neger wilde zijn, maar het nooit zou worden, hoogstens een gerimpelde, zwartgeschilderde man. Hij grijnsde naar me. Ik zag zijn tanden.

Ik wou dat ik ook iets wilde. Ja, dat Tinus met me wilde neuken. Of anders dat Patries er was, maar dat was onzin om te willen. Ik wilde niks. Ik wilde met rust gelaten worden. Ik wilde oplossen, verdampen. Er niet zijn. Dat het gewoon allemaal ophield.

Er parkeerde een stationwagen vlak voor mijn neus. Nu van een loodgieter. De inzittenden, een man en een vrouw, zagen me niet: ze hadden het te druk met op de overkant van de straat te letten. Ik liep er voorzichtig omheen. Ik noteerde het nummerbord voor de zekerheid. Mogelijk was het inderdaad de wagen van een loodgieter, maar mijn

nieuwsgierigheid werd gewekt doordat de achterraampjes dichtgeschilderd waren. Misschien werd er wel veel gestolen uit dit soort auto's.

Ik liep naar de voorkant.

De autodeur zwaaide open. Tegen mijn maag. Een arm stopte naar mijn middenrif. Ik sprong opzij. Hij stopte in de lucht. Ik trapte de deur dicht. Een hand kwam tussen het portier. Iemand gilte gesmoord. Ik opende het portier en smeed hem met alle kracht weer dicht voor de hand kon worden teruggetrokken. Er kraakte iets en een reeks vloeken knetterde de auto uit. Het portier aan de andere kant werd geopend. Er stapte een vrouw uit. Pikzwart pagekopje, zwarte make-up. Ze droeg een zwart colbertjasje waar ze geen blouse onder scheen te dragen. Ze kon het wel hebben: ze had nog minder tiet dan ik. Via het decolleté haalde ze een pistool uit haar schouderholster. Ik zakte gelijk door mijn knieën. Naast het portier. Met mijn voet tegen de stoepwand en mijn knie tegen de deur hield ik die dicht. De man aan mijn kant hield zijn hand tegen zijn mond, de hand bloedde en zag er vreemd gekreukeld uit. Zijn ogen traanden. *Sissie*.

Ik voelde in mijn broekzak of ik iets bij me had. De stenen van het parkeervak lagen los, zag ik. De wortels van een iep hadden ze omhooggewerkt. Ik pulkte een baksteen uit de grond. Ik pakte ook een handje zand. Gehurkt wierp ik dat over het dak van de auto naar de vrouw. Kennelijk wilde ze liever niet haar pistool gebruiken, ze wilde ook niet om de auto heen lopen. Ze wilde geen vijftig nieuwsgierige hoofden uit de ramen. De volgende hand zand was raak. Met de pols van de hand waarin ze het pistool had, wreef ze in haar ogen. Ze draaide er raar mee alsof ze een contactlens weer op zijn plaats moest zien te krijgen.

Zij kon vloeken als een bootwerker. Haar hele coole gothic image viel in duigen. Ze stapte terug in de auto en stak binnen een tirade tegen de man af. Waarom hij godverdegodver het raampje niet een eindje had opengedraaid, dan konden ze me tenminste te grazen nemen, godver. Of was hij godverdegod van plan hier de hele dag te blijven staan.

Jezus, wat kon ze bitchen. Tinus was er niks bij. Ik knikte haar bemoedigend toe. De man begon nu met zijn gekneusde hand in een jaszak te zoeken. Hij zweette. Hij keek ongelukkig. Hij wou dat hij ergens anders was.

Ik wachtte niet. Met de baksteen sloeg ik het raampje stuk en greep de hand van de man, die al om de kolf was geklemd. Ik kneep in de hand waardoor hij zichzelf in zijn dij schoot. Hij gilte. Hij spartelde woest om los te komen. Het schot had weinig geluid gemaakt, realiseerde ik me. Er zat een geluiddemper op. De vrouw richtte haar pistool op mij zodat ik opzij boog en me zoveel mogelijk achter de man verschool, moeizaam met mijn hand door het raampje.

Ik verwachtte een schot in mijn schouders. Er gebeurde niks. Ze durfde niet te schieten. Ze had geen geluiddemper. Ze durfde wel 'godver' te blijven zeggen.

Ik had nog steeds de baksteen in mijn linkerhand en mepte de man ermee op zijn hoofd. De greep om het pistool verslapte. Ik kneep nog eens in de hand maar nu zorgde ik ervoor dat het pistool naar voren was gericht. Ik wilde de man niet nog ongelukkiger maken dan hij al was. Ik schoot een paar maal richting motor. Ik raakte het voorwiel. Met een vermoeid zuchtje ging de rechter voorkant van de auto naar beneden.

De arme man zakte ook ineem. Misschien toch zijn been geraakt.

Ik dook ineem en sloop langs de geparkeerde auto's weg. Mijn knie protesteerde bij elke beweging. Een stuk of twintig auto's verder verschool ik me achter een oude Simca. Een schroothoopgeval waar ik een week geleden de benen van een oude, grijze Marokkaan onderuit had zien steken.

Ik bleef kijken om te zien wat de twee zouden doen. Lange tijd gebeurde er niets, pas op het moment dat ik besloot op te staan voor ik met mijn knie terug naar de revalidatie zou moeten, kwam een terreinwagen langs. Eentje uit een legerdump. Matzwart. Getinte glazen, vrachtwagenwielen, grommende motor en een wildrooster boven de bumper. De vrouw en de man stapten allebei in. Hij hinkelde. Hij was nog groggy, maar dat weerhield haar niet hem nog steeds uit te foeteren. Ze vertelde hem precies wat hij had moeten doen. Sommige vrouwen kunnen dat heel goed. Verbaal zijn vrouwen veel beter dan mannen.

De kust was eindelijk vrij. In Tinus' huis zag ik geen beweging, ze had de schoten niet gehoord.

Ik stond op, rekte mijn spieren uit en masseerde mijn stijve knie, ik moest mijn afspraak niet vergeten. Ik nam een pepermuntje om de jeneverlucht te maskeren.